

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— "ὦ! ἐσὺ νὰ μὴν παντρευτῆς ποτέ, Πεπίτα μου! τῆς ἀπάντησε γελώντας. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸ

θελήσης κι' αὐριο κιόλας παντρεύεσαι τὸν πιὸ ζηλευτὸ σύζυγο...

— Θὰ τὸν ἀγαπῶ ὅμως; ἔκανε μὲ ὕφος σοβαρὸ ἡ Πεπίτα. "Ἡ θὰ τὸν κάνω δυστυχισμένο, ὅπως θὰ γίνω δυστυχισμένη κ' ἐγώ ;

— Τόσο ἡ ἀγάπη ὅσο κ' ἡ συζυγικὴ εὐτυχία στὸν γάμο μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ζήτημα καλῆς θελήσεως, φτάνει νὰ ὑπάρχη μιὰ συμπάθεια μεταξύ τῶν συζύγων. Αὐτὸ τοῦλάχιστον μοῦ λέει ἡ μικρὴ μου πείρα. Μήπως κ' ἐγὼ ἀγαποῦσα τὸν βαρῶνο ντὲ Νιβέρ; Κι' ὅμως νὰ τώρα πού νοιώθω πὼς τὸν ἀγαπῶ. Εἶμαι βέβαιη πειὰ τώρα ὅτι κοντὰ σὲ κανένα ἄλλο δὲν θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη πού βρίσκω κοντὰ του... Τί τὰ θέλεις; Δὲν ἔχω πειὰ σὲ καμμιά ἐκτίμησι τοὺς γάμους πού γίνονται ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα ἐπιπόλαιο νεανικὸ φλέρτ καὶ πού ξεγελοῦμαστε καὶ τὸ νομίζουμε γιὰ ἔρωτα.

— Ἴσως νὰ ἔχης δίκιο, μοῦ ἀπάντησε ἡ Πεπίτα. Πάντως, Τζουλιάννα μου, ἐγὼ σὲ ζηλεύω τώρα...

* * *

Ἡ περίοδος τῆς ἀναρρώσεώς μου ἦταν γιὰ μένα σαὶ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο...

Ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου μου μιὰ ἀγάπη γλυκειά, διακριτικὴ, γεμάτη φροντίδες καὶ περιποιησεις μοῦ ἔδινε περισσότερες δυνάμεις ἀπὸ τὰ φάρμακα τῶν γιατρῶν... Καὶ καταλάβαινα πὼς σ' αὐτὸν, μονάχα σ' αὐτόν, χρωστοῦσα τὴ σωτηρία μου.

Ἦταν γιὰ μένα ἰατρός καὶ νοσοκόμος, συγχρόνως, τρυφερός ἐραστής καὶ σύζυγος, φίλος καὶ ἀδελφός...

Κατὰ τὶς μακρὺς ὥρες πού περνούσαμε μαζὺ ἐγὼ ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μπρὸς στὸ παράθυρο τῆς κάμαρῆς μου ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔμπαινε ὁ ἥλιος κι' αὐτὸς καθισμένος ἀπέναντί μου — δὲν ἔνοιωσα οὔτε μιὰ στιγμή τὴν πληξὶ καὶ τὴ μονοτονία.

Πότε μοῦ διάβαζε κανένα ἐκλεκτὸ φιλολογικὸ ἔργο, διαλεγμένο μὲ τὸ ξεχωριστὸ γούστο του καὶ πότε μοῦ διηγόταν χαριτωμένα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ του.

Καὶ ὡς ἀναγνώστης καὶ ὡς ἀφηγητῆς, ἦταν τόσο εὐχάριστος, ὥστε ποτέ δὲν μὲ κούρασε καθόλου. Ὅταν ἔκλεινε τὸ βιβλίον πού μοῦ διάβαζε ἡ διέκοπτε τὶς ἀφηγήσεις του, νομίζοντας πὼς εἶχα βαρεθῆ πειὰ, ἐγὼ τοῦ ἔλεγα:

— "Ὁχι, Ζάν!... Συνέχισε, σὲ παρακαλῶ...

Ἐκεῖνος μοῦ φιλοῦσε τὸ χέρι καὶ ξανάρχιζε τὸ διά-

βασμά του ἢ τὰ ἄρα'α του ἀνέκδοτα.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔγινε, οὔτε μιὰ φορά, λόγος, γιὰ τὸν Μωρίς μεταξύ μας. Ἐγὼ οὔτε τὸν συλλογιζόμουν πειὰ, μὰ κι' ὁ σύζυγός μου ἔδειχνε πὼς οὔτε τὸν θυμόταν.

Ἀλήθεια, τί εἶχε γίνεῖ ὁ Μωρίς;... Εἶχε μάθει βέβαια πὼς ἦμουν ἀρρωστη, ἀφοῦ τὴν ἐπομένη ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας πού εἶχα ἀρρωστήσει ὁ σύζυγός μου τὸν εἶχε καλέσει σὲ γεῦμα.

Φυσικά, τὸ γεῦμα αὐτὸ δὲν ἔγινε καὶ ὁ βαρῶνος θὰ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀρρώστειά μου. Ἀσφαλῶς δὲ στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ εἶχε ἔρθει ἀρκετὲς φορές νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασί μου...

Ἐνα πρωί, θὰ εἶχαν περάσει καμμιά δεκαπενταριά μέρες ἀπὸ τότε πού σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι, καθόμουν, ὅπως πάντα, μὲ τὸν σύζυγό μου στὴν κάμαρή μου, ὅταν ἕνας ὑπρέτης μπῆκε μέσα κρατώντας μιὰ ὑπέροχη ἀνθιδέσμη ἀπὸ ἀσπράρόδα.

Ἦρθε κατ' εὐθείαν καὶ τὴν ἔδωσε σ' ἐμένα.

Ἐγὼ τὴν ἄφησα σ' ἕνα τραπεζάκι πού ἦταν δίπλα μου καὶ πῆρα τὴν κάρτα πού ἦταν καρφωμένη πάνω σ' αὐτή. Μοῦ τὴν ἔστειλε ὁ Μωρίς!...

— Ἀπὸ ποιὸν εἶνε, Τζουλιάννα; μὲ ρώτησε ὁ βαρῶνος.

Ἐγὼ κοκκίνισα ἑλαφρὰ καὶ τοῦ ἀπάντησα:

— Ἀπὸ τὸν κ. Μωρίς ντὲ Μπρυέλ...

Μοῦ φάνηκε πὼς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μιὰ λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ συζύγου μου. Ἀμέσως ὅμως μὲ τὸ συνηθισμένο γαλήνιο τοῦ ὕφους, εἶπε:

— "Ἄ! ἀπὸ τὸν νεαρὸ ὑπολοχαγὸ, πού σ' ἐπεσκέφθη τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς πού ἀρρώστησες ;

Στάθηκε λίγο κ' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἀλήθεια, θυμᾶσαι; Τὸν εἶχαμε καλέσει τότε σὲ γεῦμα γιὰ τὴν ἐπομένη... Μὰ τὸν εἰδοποίησα γιὰ τὴν ἀρρώστειά σου κ' ἔτσι τὸ γεῦμα αὐτὸ δὲν ἔγινε... Τώρα πού εἶσαι καλά, μποροῦμε νὰ τὸν καλέσουμε πάλι... Πές μου μόνο πειὰ μέρα θέλεις...

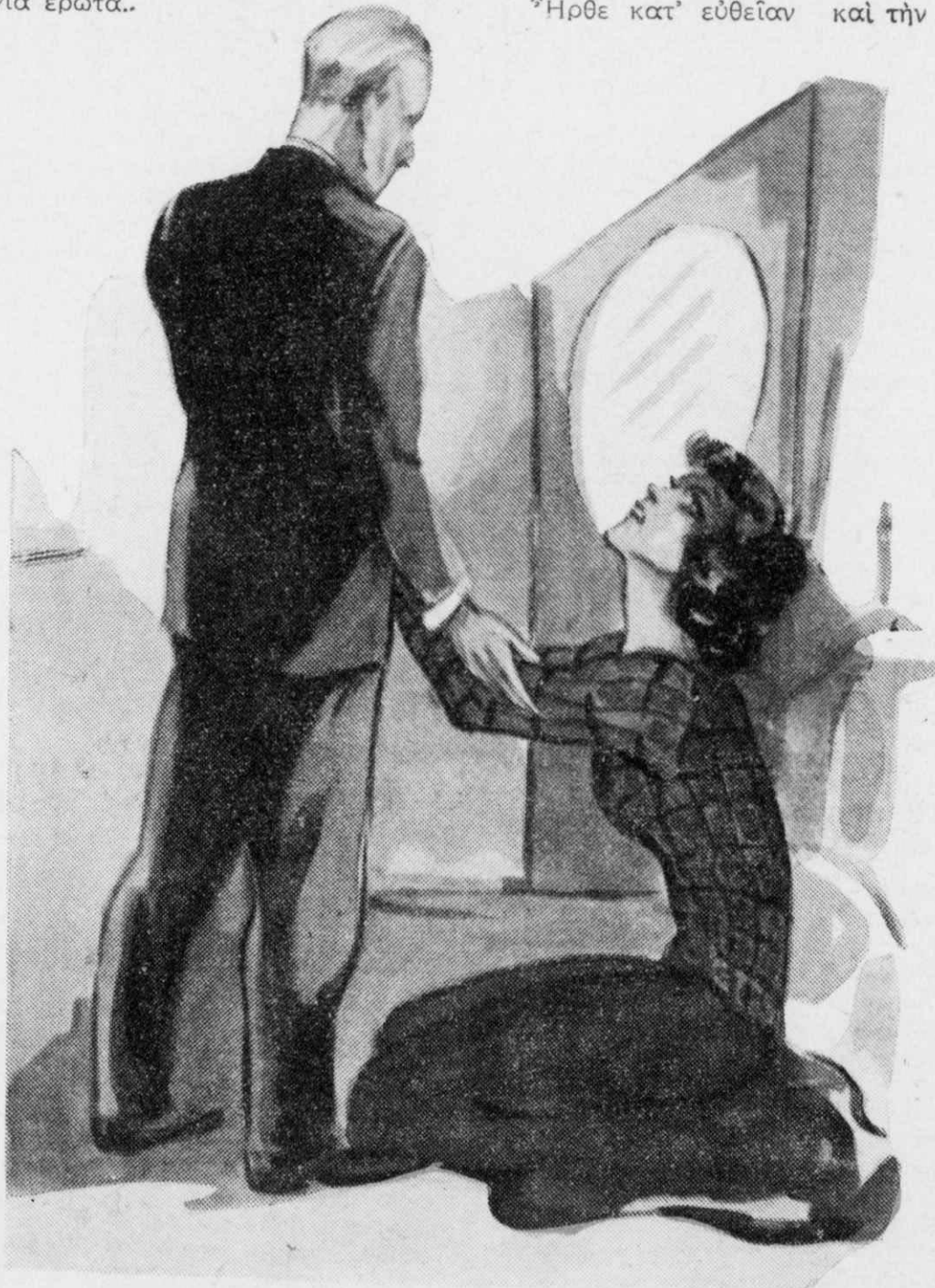
Ὡστε ἔτσι λοιπόν; Ὁ σύζυγός μου δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τίποτε ἀπὸ τὴν παράδοξη σύμπτωσι τῆς ἀρρώστειάς μου μὲ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Μωρίς;

Ἡ μήπως ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε...

Ὡστόσο τοῦ ἀπάντησα μὲ ὕφος ἀδιάφορο:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαστοῦμε νὰ τὸν καλέσουμε... Ἀργότερα, ὅταν γίνω ἐντελῶς καλά, τὸν καλοῦμε ἂν θέλῃς...

— Ὅτι θέλεις ἐσὺ, Τζου-

— Συγχώρεσέ με! φώναξα. Συγχώρεσέ με, Ζάν.

λιάννα μου... Τότε νά τόν καλέσουμε, όταν θά γυρίσουμε ἀπό τήν Κυανή Ἀκτῆ...

— Πῶς ; ἔκανα ἐγώ ξαφνιασμένη. Θά πᾶμε στήν Κυανή Ἀκτῆ...

— Βέβαια. Οἱ γιατροὶ μὲ συμβουλεύουν πῶς γιὰ νά συνέλθῃς ἐντελῶς, πρέπει νά κάνῃς ἕνα ταξίδι, ν' ἀλλάξῃς ἀέρα...

— ὦ! τί ὠραία! φώναξα χαρούμενη, μὴ μπορῶντας νά συγκρατήσω τὸν ἐνθουσιασμό μου... Καὶ θά πέσουμε ἀκριβῶς ἐπάνω στήν καλύτερη «οσιζόν» τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς...

— Νάί... Ἀγόρασα μιὰ ὠραία θίλλα στή Νίκαια. Χτὲς ἀκριβῶς ἔκλεισα τὰ συμβόλαια... Ἐχῶ ἐδῶ μερικές φωτογραφίες τῆς...

Καὶ θγάζοντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, τρεῖς - τέσσερες φωτογραφίες μού τις ἔδειξε.

Ἦταν μιὰ ὠραιότατη πραγματικῶς θίλλα στήν ἀκροθαλασσιά, ἀνάμεσα σὲ δέντρα καὶ σὲ λουλούδια, ἕνας ὠνειρευμένος τόπος διαμονῆς. Ἡ προσοψὶ τῆς ἔβλεπε στοὺς θράχους τῆς ἀκτῆς, ἐνῶ ἡ ἄλλες τρεῖς πλευρὲς τῆς σκεπαζόντουσαν ἀπὸ τὴν ἐλάσθησι.

— Νά μὲ συγχωρῆς μόνο πού τὴν θάφτισα, χωρὶς νά ζητήσω τὴ γνώμη σου... ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας ὁ σύζυγός μου.

— Καὶ τί ὄνομα τῆς ἔδωκες ;

— Βίλλα «Τζουλιάννα», μὲ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ἦταν τόσο εὐγενικὲς ἡ ἐνδείξεις τῆς ἀγάπης του, ὥστε αὐτὴν τὴν φορὰ, πῆρα ἐγώ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔφερα στὰ χεῖλη μου, μολονότι ἐκεῖνος θέλησε νὰ τὸ τραβήξῃ.

— Εὐχαριστῶ, Ζάν! τοῦ ψιθύρισα. Εἶσαι πολὺ καλὸς γιὰ μένα, ἀλλὰ υποβάλλεσαι σὲ μεγάλα ἔξοδα πρὸς χάριν μου.

— Τί σημασία ἔχουν τὰ ἔξοδα ;... Θά ἤθελα νά σου πῶ καὶ κάτι ἄλλο, ἀλλὰ φοβᾶμαι τώρα μήπως μὲ κατηγορήσῃς γιὰ πολὺ σπάταλο...

— Τί ; ἔκανα ἐγώ μὲ περιέργεια...

— Νά, θά πᾶμε στήν Κυανή Ἀκτῆ μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου...

— Ποιὸ αὐτοκίνητό μου ; ρώτησα γεμάτη ἀπορία.

Ὁ σύζυγός μου ζεσπῶσε σὲ δυνατὰ γέλια καὶ μού ἀπάντησε:

— Μὲ τὸ αὐτοκίνητο πού σοῦ ἀγόρασα!...

— Καὶ βέβαια! Θα σὲ κατηγορήσω! τοῦ φώναξα ἐγώ, πέφτοντας στήν ἀγκαλιά του. Εἶσαι τρυμερὰ σπάταλος, κύριε θαρῶνε, καὶ μὲ παραχαϊδίζεις!... Καὶ τί νά τὸ κάνω τὸ αὐτοκίνητο τὴν στιγμή πού δὲν ξέρω νά ὀδηγῶ ;...

— Θα σὲ μάθω ἐγώ, ἀγαπημένη μου, ὅπως σὲ ἔμαθα νά ὀδηγῆς ἀμάξι!...

Ξαφνικὰ ὅμως, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὅλο τὸ κέφι μου, ὅλη ἡ χαρὰ μου, μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ θαθεῖα θλίψη...

Γιὰ ποιὸ λόγο ;

Ἀπλούστατα, γιατί συλλογίστηκα πῶς ἤμουν ἀνάξια μιᾶς τόσο μεγάλης ἀγάπης, ἐγώ πού λίγο ἔλειψε νά προδώσω τὸν ὑπέροχο αὐτὸν ἀνθρώπο...

Ναί, θά τὸν εἶχα προδώσει ἀσφαλῶς ἂν δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἡ ἀρρώστεια μου... Ἀλήθεια, πῶς εἶχα φερθῆ στὸν ἀνθρώπο αὐτό καὶ πῶς μού φερόταν τῶρα ἐκεῖνος;

Ἐγώ, μὲ μιὰ ἀπερισκεψία, μὲ μιὰ τρελλα μου, παρ' ὀλίγον νά καταστρέψω τὴν εὐτυχία του, νά κηλιδώσω τὴν τιμὴ του κι' αὐτὸς μὲ τὴν ἀφοσίωσί του, μὲ τὴν ἀγάπη του μού εἶχε σώσει

τὴ ζωὴ καὶ μού χάριζε κάθε εὐτυχία.

Ἡ καρδιά μου, μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, φούσκωσε...

Τὰ μάτια μου πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα καὶ τὰ χεῖλη μου ἄρχισαν νά τρέμουν...

Ἐνοιώθη ἕνα βάρος νά μὲ πιέζῃ ὀλόκληρη καὶ μού φαινόταν πῶς δὲν θα μπορούσα νά ζήσω, ἂν δὲν ἀπαλασσόμουν ἀπ' αὐτό...

Ὁ σύζυγός μου δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ τὴν κατάστασί μου αὐτή.

Μὲ πλησίασε ἀνήσυχος καὶ μὲ ρώτησε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία:

— Μὰ τί ἔχεις, Τζουλιάννα μου; Γιατί ἔγινες τόσο χλωμὴ ; Κατῶρθωσα νά συγκρατηθῶ λίγο καὶ ἔτσι μπόρεσα νά τραυλίσω:

— Δὲν ἔχω τίποτε...

Μὰ συγχρόνως δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου; μὲ ξαναρώτησε μὲ περισσότερη ἀγωνία ὁ σύζυγός μου. Μὲ φαινόταν πῶς ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς μπόρεις νά τὸ πῆς σὲ μένα... Ἐκτὸς ἂν νομίζῃς ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σου...

— ὦ! Ζάν! ἐτραύλισα. Μόνο σὲ σένα ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν κόσμο... Ἄλλ' ἂν σοῦ πῶ αὐτὸ πού ἔχω, αὐτὸ πού μὲ θασανίζει τώρα, θά μὲ μισήσῃς... Θά μὲ περιφρονήσῃς...

— Μὴ λὲς τόσο μεγάλα λόγια, Τζουλιάννα, εἶπε ὁ θαρῶνος. Καὶ χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη, ἐπρόσθεσε:

— Κι' ἂν τὸ ξέρω αὐτὸ πού ἔχεις; Ἄν τὸ μάντεψα ;..

— ὦ! εἶνε ἀδύνατον νά το ξέρῃς καὶ νά ἐξακολουθῆς νά μ' ἀγαπᾶς! φώναξα ἐγώ, ἀπεφασισμένη νά φθάσω ὡς τὸ τέλος. Τότε ὁ θαρῶνος μὲ πῆρε τρυφερὰ στήν ἀγκαλιά του καὶ, χαιδεύοντάς μου τὰ μαλλιά, μού ψιθύρισε:

— Τὸ ξέρω! Τὸ ξέρω!... Πρόκειται γιὰ τὸν Μωρίς ντὲ Μπρουέλ... Ἔτσι δὲν εἶνε ;

Τραβήχτηκα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ ρίχτηκα γονατιστὴ μπρὸς στὰ πόδια του:

— Συγχώρεσέ με! φώναξα. Συγχώρεσέ με, Ζάν!...

Ὁ θαρῶνος ἔσκυψε, μ' ἀνασήκωσε καὶ παίρνοντάς με πάλι στήν ἀγκαλιά του, μού εἶπε:

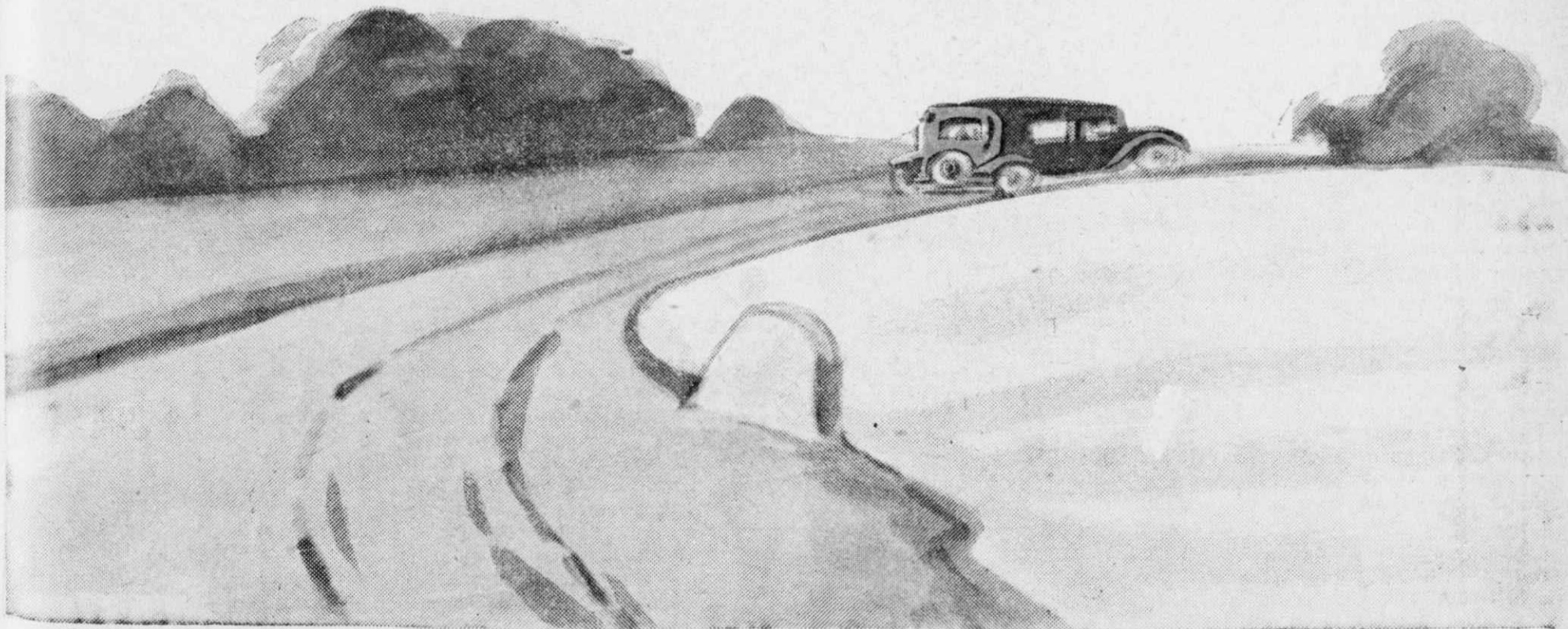
— Γιὰ ποιὸ λόγο νά σὲ συγχωρήσω ;... Νά σὲ συγχωρήσω, ἐπειδὴ ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ νέου πού ἦταν παιδικὸς σου φίλος, τάραξε λίγο τὴν σκέψι σου;... Μὰ τώρα εἶσαι πειὰ ἐντελῶς δική μου... Τώρα πειὰ μ' ἀγαπᾶς, ὅπως σ' ἀγαπῶ κ' ἐγώ... Τὸ νοιώθω, τὸ αἰσθανομαὶ αὐτό... Δὲν εἶνε ἔτσι, Τζουλιάννα ;

— Νάί, Ζάν, τοῦ ἀποκρίθηκα κρύβοντας τὸ κεφάλι μου μέσα στὸ στήθος του, σὰν ἕνα πουλὶ πού, ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις, βρῖσκει ἐπὶ τέλους τὴ φαλτῆ του. Νάί, Ζάν! Σ' ἀγαπῶ καὶ εἰμ' εὐτυχισμένη...

* * *

Τὸ ταξίδι μας μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὡς τὴν Κυανή Ἀκτῆ ἦταν ἕνα πραγματικὸ ταξίδι μέλιτος. Καθὼς διασχίζαμε τοὺς ἀτελείωτους ἐξοχικοὺς δρόμους καὶ τὰ τοπία ἐναλλασσότουσαν τὸ ἕνα ὠραιότερο ἀπ' τὸ ἄλλο, νόμιζα πῶς πηγαίναμε γιὰ τὴν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας...

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ τοπία ἐναλλασσότουσαν τὸ ἕνα ὠραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.